

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 8, Křižíkova 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2016, č. j. 4 A 31/2016 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2016, č. j. KRPA-74187-48/ČJ-2016-000022 (dále jen „rozhodnutí o prodloužení doby zajištění“), žalovaná rozhodla podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, stanoveného rozhodnutím žalované ze dne 26. 2. 2016, č. j. KRPA-74187-24/ČJ-2016-000022 (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), a to o 30 dnů. Rozhodnutí o prodloužení doby zajištění napadl žalobce žalobou; Městský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 22. 4. 2016, č. j. 4 A 31/2016 - 34 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve podotkl, že žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce pro nezbytnost pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, neboť v době původně stanoveného zajištění žalobce v trvání 30 dnů nenabýlo

právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, uložené mu rozhodnutím žalované ze dne 19. 3. 2016, č. j. KRPA-74187-46/ČJ-2016-000022 (dále jen „rozhodnutí o správní vyhoštění“).

Po shrnutí pro věc zásadních skutečností vyplývajících ze správního spisu městský soud nejprve vyhodnotil jako nedůvodnou námitku o nesprávném posouzení oprávněnosti pobytu žalobce na území České republiky v době rozhodování o jeho zajištění, neboť v rámci řízení o správním vyhoštění bylo prokázáno, že na území České republiky žalobce pobýval od 9. 2. 2016 do zajištění neoprávněně; městský soud proto konstatoval, že nemá důvod zpochybňovat závěry učiněné v pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce.

K námitce, že při zahájení řízení o zajištění nebyl žalobce poučen o možnosti uložení zvláštních opatření, městský soud odkázal na rozhodnutí o zajištění s tím, že žalovaná při posouzení podmínek zajištění vzala v potaz (1) jednání žalobce při prováděné kontrole, (2) skutečnost, že na území České republiky žalobce pobýval bez oprávnění k pobytu i bez hlášení k přechodnému pobytu, (3) neuvedení přesné adresy, na které se měl dle svého tvrzení žalobce zdržovat. Za dané situace považoval městský soud závěr žalované o důvodnosti zajištění žalobce za podložený. Žalobcovo tvrzení, že měl sám zájem vycestovat na základě trestního příkazu ze dne 26. 2. 2016, sp. zn. 32 T 9/2016 (přčin padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 *alinea* 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů), není dle názoru městského soudu dostatečnou zárukou, že by žalobce takto skutečně postupoval. Městský soud tedy za situace, kdy žalovaná v případě žalobce konstatovala nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění (a tento závěr byl podložen), považoval za nadbytečné informovat žalobce o možnosti uložení zvláštních opatření.

Městský soud po vyhodnocení skutečností vyplývajících z obsahu správního spisu i po posouzení odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že v případě předmětného řízení byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce a přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Nepřisvědčil proto žalobci, že žalovaná porušila jím uváděná ustanovení správního řádu. Pokud žalobce namítal, že nebyl před rozhodnutím seznámen s podklady pro rozhodnutí, městský soud konstatoval, že žalobci byly známy podklady, z nichž bylo při rozhodování nyní posuzované věci vycházeno; nové podklady nebyly od vydání rozhodnutí o zajištění žalobce předloženy.

Městský soud konečně nepřisvědčil žalobci ani v tom, že od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění do realizace správního vyhoštění uplynula nepřiměřeně dlouhá doba. Poukázal přitom na rozhodnutí o správním vyhoštění, z něhož je zřejmé, jaké kroky bylo třeba podniknout k výkonu nucené repatriace, avšak k těmto mohlo být přistoupeno teprve poté, co rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že městský soud nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a zároveň sám zatížil napadený rozsudek nezákonností pro nedostatečné zdůvodnění.

Stěžovatel má předně za to, že se městský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami, respektive nesouhlasí se způsobem, jakým bylo vypořádání provedeno, což vztahuje zejména k otázce, zda v případě stěžovatele bylo nezbytné zajištění, či postačovalo-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Ani žalovaná danou otázku v podstatě nijak nehodnotila a neúčinnost mírnějších opatření dovozovala toliko z konstatování, že stěžovatel vlastnil padělaný identifikační doklad. Stěžovateli přitom ani nebylo umožněno se blíže vyjádřit k jeho ochotě podrobit se omezujícím opatřením (zde odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 41/2013 – 39). Přestože v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela absentují úvahy pro posouzení důvodnosti zajištění stěžovatele, městský soud tuto žalobní argumentaci odmítl a setrval na závěrech žalované. Městský soud sice poukázal na skutečnost, že stěžovatel měl padělaný doklad, stěžovatel však upozorňuje, že za toto jednání dobrovolně přijal trest vyhoštění, uložený mu trestním příkazem (vzdal se práva na podání odporu) a hodlal z území co nejdříve vycestovat; nebyla proto důvodná obava, že se bude skrývat, případně jinak mařit výkon vyhoštění. Nadto, jestliže trestní soud nepřistoupil k zajištění stěžovatele do vyhošťovací vazby, je dle stěžovatele naprosto nepochopitelné, proč k takovému kroku přistoupila žalovaná, čímž stěžovateli i znemožnila respektovat lhůtu pro vycestování stanovenou trestním soudem; městský soud tuto námitku ignoroval. Stěžovatel je toho názoru, že obecné konstatování žalované, aprobehané městským soudem, že jednání stěžovatele zadržává obavu, že nebude respektovat uložené vyhoštění, nedostatečně odůvodňuje zásah do osobní svobody jednotlivce (jde o porušení § 68 odst. 3 správního řádu). Městský soud dále ignoroval pro věc naprosto zásadní skutečnost, a to že v době rozhodnutí o zajištění stěžovatel pobýval na území legálně, na základě polského víza (žalovaná správně vypočítala, že se stěžovatel na území schengenského prostoru nacházel po dobu 105 dnů, nicméně nepochopitelně k výpočtu použila formulář pro krátkodobé vízum, přestože měl stěžovatel vízum dlouhodobé, platné na dobu 171 dnů). Stěžovatel dále poukázal na jím deklarovanou vůli vycestovat (zejména s ohledem na plánovanou svatbu v domovském státě), k čemuž ve správním ani soudním řízení nebylo přihlédnuto.

Stěžovatel opakovaně zdůrazňuje, že institut zajištění je možné použít až v krajním případě, kdy není možné užití jiného prostředku; vyloučení jiného prostředku přitom musí být řádně zdůvodněno. V případě uplatnění zajištění je dle stěžovatele nutno nejprve vždy zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření nesplnilo účel. Stěžovatel však namítá, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nezaobírala možností užití institutů mírnějších (ze správního rozhodnutí nevyplývá, proč nepřistoupila k užití mírnějšího opatření, ale pouze to, že užito nebylo), přičemž shodně pochybil i městský soud. Svou argumentaci o fakultativnosti a mimořádnosti institutu zajištění stěžovatel opírá o řadu rozsudků zdejšího soudu. V tomto směru rovněž na podkladě „*Sdělení informací*“ ze dne 26. 4. 2016 poukazuje na skutečnost, že správní orgán mírnější a hospodárnější prostředky nevyužívá nikdy, a porušuje tak právní řád České republiky i mezinárodní závazky (zde odkazuje na rozsudek Evropského soudního dvora

ze dne 28. 4. 2011, ve věci C-61/11 *PPU Hassen El Dridi, alias Soufi Karim*, jež vychází ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí).

Stěžovatel tak uzavírá, že v řízení byla porušena podstatným způsobem ustanovení o správním řízení, respektive základní zásady činnosti správních orgánů, neboť správní orgán (a následně i městský soud) nešetřil oprávněné zájmy dotčené osoby a nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu); zároveň neumožnil stěžovateli vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům pro rozhodnutí ve věci.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítla tvrzení, že se městský soud dostatečně nevypořádal s námitkami týkajícími se možné aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování (§ 123b zákona o pobytu cizinců). Upozornila, že volba mírnějších opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a současně neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat výkonu správního vyhoštění. Jestliže taková obava vyvstává, nelze zvláštní opatření aplikovat (§ 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců) a je nutno přistoupit přímo k zajištění. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce dospěla žalovaná (v souladu s judikaturou zdejšího soudu, na níže odkazuje) k závěru, že v jeho případě zde existuje důvodná obava z maření výkonu správního vyhoštění, což možnost aplikace mírnějších prostředků ve formě zvláštních opatření vylučuje. Během pobytu na území ČR se stěžovatel dopustil celé řady jednání, které lze považovat závažné, negativně zasahující do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců, a to zejména v souvislosti s padělaným dokladem totožnosti, jímž se stěžovatel prokazoval; uvedení nepravdivých údajů o totožnosti je přitom součástí demonstrativního výčtu skutečností, jež odráží nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Dle žalované tedy nelze zaručit, že cizinec ve svém jednání nebude pokračovat a nelegálními prostředky se opět nepokusí před orgány státní moci zastírat svou státní příslušnost. Ačkoli žalovaná uznává, že stěžovatel byl držitelem platného polského víza typu D, držitel tohoto víza v době jeho použitelnosti je však podle čl. 21 Schengenské prováděcí úmluvy oprávněn pobývat na území ostatních smluvních států, včetně České republiky (tzn. mimo Polskou republiku) 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, kterým se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu. Stěžovatel ovšem svůj pobyt ani nenahlásil.

Rovněž argumentaci o povinnosti správního orgánu dotázat se stěžovatele, zda je ochoten se podrobit omezujícím opatřením, nepovažuje žalovaná za přílehavou, neboť bylo (v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu) zjištěno a zdůvodněno, že v případě stěžovatele je aplikace těchto opatření vyloučena.

Dále žalovaná upozorňuje, že stěžovatel zcela opomíjí procesní stav v době vydání napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění navazuje na rozhodnutí o zajištění a upravuje délku tohoto zajištění; jeho úkolem tedy není vypořádat se s otázkou, zda došlo ke splnění podmínek zajištění cizince (§ 124 odst. 1 zákona o

pokračování

pobytu cizinců). Z dikce § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jasně vyplývá, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V průběhu řízení o prodloužení doby trvání zajištění se proto žalovaná zabývala otázkou, zda existují důvody pro prodloužení doby zajištění, popřípadě zda v prodloužené době zajištění je možné očekávat vyhoštění cizince. Za situace, kdy se v průběhu řízení nic podstatného nezměnilo, by dalekosáhlé vypořádání se s otázkou, zda v případě stěžovatele nepostačují mírnější opatření než samotné zajištění, bylo nadbytečné, neboť posouzení této otázky primárně doléhalo na žalovanou při rozhodování o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění.

Pokud jde o argumentaci údaji plynoucími ze „Sdělení informací“, dle kterých v roce 2015 ani v jednom případě nedošlo k aplikaci zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, dle žalované jde o pouhou fabulaci, neboť k tomu zákonitě ani dojít nemohlo, jestliže zákon o pobytu cizinců do 17. 12. 2015 tento institut neznal. Naproti tomu stěžovatel zcela opomíjí 42 případů, kdy zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo bylo.

Konečně k námitce stěžovatele, že jeho zajištěním mu bylo znemožněno respektovat lhůtu k vycestování z území stanovenou mu rozhodnutím trestního soudu, žalovaná uvádí, že při svém rozhodnutí posuzovala podmínky zajištění, přičemž tento postup nelze srovnávat s řízením trestním, kde je rozhodováno o vině a trestu. K otázce paralelně vedených řízení podle zákona o pobytu cizinců a trestního řádu se již vyjádřil i Ústavní soud, a to například v nálezu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, v němž uvedl, že *„[u]stanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není v rozporu s principem proporcionality. Uvedené ustanovení je reakcí na vážná bezpečnostní rizika a má zajistit, aby cizinci, kteří na území České republiky pobývají v rozporu s jejím právním řádem a čekají na výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nemohli zmařit účel správního vyhoštění a aby území opustili co nejdříve. Nelze srovnávat institut zbavení osobní svobody při zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění s institutem vazby v rámci trestního řízení; rozdíl mezi oběma řízeními činí jak Listina, tak i Úmluva.“*

V replice k tomuto vyjádření stěžovatel označil za rozhodující fakt, že správní orgán naprosto opomněl posoudit možnost aplikace zvláštních opatření, kdy jejich užití předem vyloučil, ačkoliv je takový postup v rozporu s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016 – 22, dle něhož je vždy třeba se zabývat možností využití uložení zvláštního opatření, přičemž jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, které mělo být městským soudem zohledněno [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], respektive tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Zásadní kasační námitka totiž směřuje proti způsobu vypořádání žalobních námitek městským soudem, a to zejména pokud jde o otázku, zda bylo v případě stěžovatele nezbytné realizovat jeho zajištění, či postačovalo-li jen uložení zvláštního opatření za účelem správního vyhoštění. Dle stěžovatele se městský soud ani žalovaná především nezabývaly možností využití alternativ zajištění. Stěžovatel již v žalobě poukazoval na skutečnost, že žalovaná možnost uložení mírnějších opatření v podstatě nijak nehodnotila; z pouhého konstatování, že stěžovatel vlastnil padělaný doklad, dovozovala neúčinnost mírnějších opatření, a to aniž by stěžovateli bylo umožněno se blíže vyjádřit k jeho ochotě se omezujícím opatřením podrobit.

S těmito tvrzeními Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Z odůvodnění rozhodnutí žalované zcela jasně vyplývá, že v nyní souzené věci žalovaná odkázala na důvody, které ji v řízení o zajištění cizince vedly přímo k rozhodnutí o zajištění stěžovatele, a to pro důvodnou obavu z ohrožení výkonu správního vyhoštění v případě uložení zvláštního opatření. Tuto obavu spatřovala v předešlém jednání stěžovatele, které demonstruje jeho přístup k právnímu řádu České republiky, a to zejména s ohledem na skutečnost, že se stěžovatel při pobytové kontrole prokázal padělaným dokladem (str. 4 napadeného rozhodnutí). Nejde přitom o prosté porušení právních předpisů (například pro nelegální pobyt na území z důvodu pouhé expirace víza), ale o závažnější, „kvalifikované“ porušení právních předpisů, kterým je vědomé předložení falzifikátu za účelem prokázání totožnosti při nelegálním pobytu na území České republiky. Již tento fakt dle žalované dostatečně indikuje hrozbu ztěžování výkonu správního rozhodnutí, což plyne i ze samotné dikce ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy se v rámci demonstrativního výčtu důvodů pro zajištění uvádí i obava z maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění v důsledku uvedení nepravdivých údajů o totožnosti v řízení. Je tedy zřejmé, že se žalovaná k uvedené otázce přezkoumatelným způsobem vyjádřila a nebyl tedy důvod, aby městský soud zrušil její rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

Deficitem nepřezkoumatelnosti (ve smyslu řádného nevypořádání některých žalobních námitek) netrpí ani rozsudek městského soudu. Z jeho odůvodnění na str. 5 a 6 jsou seznatelné důvody, pro které závěry žalované, o něž opřela své rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, aproboval. Kromě potvrzení výše uvedené premisy se městský soud vyjádřil i k tvrzení stěžovatele o oprávněnosti jeho pobytu na území České republiky, kdy akceptoval názor žalované, že již v rámci řízení o správním vyhoštění stěžovatele bylo postaveno najisto, že stěžovatel na území České republiky pobýval od 9. 2. 2016 do zajištění neoprávněně. V této souvislosti konstatoval, že neshledává důvody zpochybňovat závěry učiněné v pravomocném rozhodnutí ve věci správního vyhoštění stěžovatele (str. 5 napadeného rozsudku). Bez povšimnutí neponechal městský soud ani argumentaci stěžovatele, dle které byl připraven vycestovat již na základě pravomocného rozhodnutí o vyhoštění, uloženého mu v rámci trestního řízení (které mělo být realizací správního zajištění znemožněno). Městský soud k tomu na str. 6 rozsudku uvedl, že trest vyhoštění, uložený trestním příkazem, nepovažuje za dostatečnou záruku toho, že se mu stěžovatel

pokračování

skutečně podrobně a území České republiky opustí. Stejně tak neobstojí tvrzení, že městský soud nevzal v potaz tvrzené pochybení žalované, která stěžovateli neumožnila vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům pro rozhodnutí. Na str. 6 odůvodnění napadeného rozsudku totiž konstatoval, že stěžovateli byly známy podklady, z nichž vycházela žalovaná při rozhodování o prodloužení zajištění, neboť nové podklady nebyly od vydání rozhodnutí o zajištění předkládány; žalovaná proto nepochybila, jestliže v předmětné věci nepostupovala podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Konečně ani tvrzení, že městský soud naprosto ignoroval žalobní bod, jímž stěžovatel poukazoval na nepřiměřenost délky správního zajištění v mezidobí od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění (dne 31. 3. 2016) do jeho realizace (dne 7. 4. 2016), neodpovídá odůvodnění napadeného rozsudku; k této námitce se městský soud opět vyjádřil na str. 6 odůvodnění rozsudku, kde poukázal na fakt, že prodleva mezi nabytím právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho skutečným výkonem je ovlivněna logistickými a technickými možnostmi správního orgánu souvisejícími s repatriací.

Lze tedy uzavřít, že rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný (k vymezení tohoto pojmu blíže viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, nebo ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64; všechny rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz), přičemž stěžovateli je třeba připomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku nemůže být závislá na subjektivní představě účastníka o tom, jak má být rozsudek zdůvodněn, nýbrž se musí jednat o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 – 85).

Pokud jde o kasační argumentaci podřaditelnou pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné poukázat nejprve na své judikaturní závěry vztahující se k problematice rozhodování o prodloužení zajištění, o něž v posuzované věci jde. Zdejší soud konstantně judikuje, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí tedy stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na ně postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince. O to podrobněji je pak v rozhodnutí o prodloužení zajištění nutné uvést, z jakých důvodů nepostačuje původně stanovená lhůta pro zajištění cizince a z jakých důvodů bylo nutné trvání zajištění prodloužit (viz např. rozsudky ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 – 124, ze dne 31. 3. 2013, č. j. 1 As 71/2012 – 46, ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 – 59, či ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 Azs 259/2015 – 24; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Shora uvedeným požadavkům na vyložení důvodů, pro něž bylo rozhodnuto o zajištění stěžovatele, žalovaná nepochybně dostála. Nadto je třeba upozornit, že všechny argumenty, jimiž stěžovatel nyní zpochybňuje splnění podmínek samotného zajištění, byly plně vypořádány v rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016 - 56, kde se zdejší soud zabýval kasační stížností proti rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o zajištění stěžovatele. Kasační stížnost byla zamítnuta, přičemž zdejší soud aproboval názor městského soudu, dle kterého rozhodnutí o zajištění stěžovatele z hlediska zákona ob stojí. Vzhledem k tomu postačí účastníky řízení odkázat na odůvodnění výše uvedeného rozsudku, jehož obsah jim je nepochybně znám.

Zbývá proto vyjádřit se ke kasační námitce, upínající se reálně k rozhodování žalované o prodloužení doby zajištění.

Stěžovateli lze dát za pravdu v tom, že je žádoucí, aby o možnosti využití zvláštních opatření byl cizinec informován (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, či ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 51/2012 - 26), nejde nicméně o zákonnou povinnost správního orgánu, jejíž absence by byla důvodem pro závěr o nezákonnosti následně vydaného rozhodnutí o zajištění. V souvislosti s výše nastíněným náhledem zdejšího soudu na vztah řízení o zajištění cizince a řízení prodloužení doby zajištění je nutno dodat, že argumentace stěžovatele dopadá fakticky jen na samotné rozhodnutí o zajištění, a nikoliv na rozhodnutí o prodloužení již uloženého zajištění, které je nyní předmětem souzené věci, neboť vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění nepředchází správní řízení, ve kterém by cizinec mohl být v uvedeném smyslu poučen (srov. § 124 odst. 3, věta čtvrtá zákona o pobytu cizinců). Za situace, kdy se v průběhu řízení o prodloužení zajištění nic podstatného nezměnilo oproti původně vedenému řízení o zajištění, jeví se obsáhlejší vypořádání otázky, zda (i nadále) v případě stěžovatele nepostačují mírnější opatření než samotné zajištění, zdejšímu soudu nadbytečné. Nadto je třeba upozornit, že Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016 - 56, výslovně uvedl, že cizince není třeba o možnostech použití zvláštních (mírnějších) opatření poučovat za situace, kdy shledá existenci skutečností, které efektivnost použití těchto prostředků bez dalšího vylučují (existence obavy, že se cizinec bude realizaci správního vyhoštění vyhýbat), což byl i případ stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud, ve shodě s městským soudem uzavírá, že v případě stěžovatele nedošlo k namítanému porušení zásad správního řízení, neboť žalovaná přihlédla ke všem podstatným skutečnostem nyní projednávané věci a v odůvodnění svého rozhodnutí je přezkoumatelným způsobem vypořádala.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu,

pokračování

že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. V případě procesně úspěšného účastníka – žalované nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Právo na náhradu nákladů řízení ji proto nebylo přiznáno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu